

ΚΥΡΙΑΚΗ ΑΓΙΩΝ ΠΑΝΤΩΝ (Ματθ. 10, 32-33, 37-38 και 19, 27-30)

†ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

(Διασκευή ομιλίας)

ΜΑΡΤΥΡΕΣ ΧΡΙΣΤΟΥ

1. Πήραν στα σοβαρά τα λόγια του Χριστού

Την σημερινή Κυριακή, την ονομάζουμε: «Κυριακή των Αγίων Πάντων». Στην πραγματικότητα όμως, η εορτή αυτή είναι εορτή όχι όλων των Αγίων αλλά μόνο των Αγίων Μαρτύρων. Επιτελούμε δηλαδή τη μνήμη όλων των Αγίων Μαρτύρων γνωστών και αγνώστων.

Αλλά γιατί τιμάμε ιδιαίτερα όλους τους Αγίους Μάρτυρες;

Ενθυμείσθε από το Άγιο Ευαγγέλιο, τι είπε ο Χριστός στους μαθητές Του όταν τους έστειλε στο κήρυγμα;

«Θα πάτε», τους είπε, «να γίνετε μάρτυρες της αναστάσεώς Μου. Και κηρύττοντας την ανάστασή Μου να έχετε την πεποίθηση, την βεβαιότητα, την αίσθηση ότι είσαστε μάρτυρες. Σε ποιόν μάρτυρες; Σε ένα δικαστήριο. Ποιό είναι αυτό το δικαστήριο; Της συνειδήσεως της δικής σας και του κάθε ανθρώπου. Ακούγοντας τα λόγια σας και βλέποντας τα έργα σας, το δικαστήριο αυτό που λέγεται συνείδηση, η δική σας και του κάθε ανθρώπου, πρέπει να πείθεται ότι άδικα σταυρώθηκα και πρέπει να πείθεται ότι αληθινά αναστήθηκα από τους νεκρούς».

Θα πείτε, πολύ δύσκολο καθήκον έβαλε ο Χριστός στους μαθητές Του, τους πρώτους, τους δώδεκα, και όλους τους μετέπειτα. Αλλά οι Άγιοι, οι Απόστολοι και οι Μάρτυρες και οι σωστοί χριστιανοί, κατάλαβαν την εντολή του Χριστού καλά.

Τι σημαίνει αυτό; Κατάλαβαν καλά ότι: Έχω υποχρέωση να μαρτυρώ στον κόσμο, ότι ο Χριστός αναστήθηκε εκ νεκρών. Και ότι είναι ο παντοδύναμος Θεός. Και έχω ακόμα υποχρέωση, όπως είπε ο Κύριος, να Τον αγαπάω «εξ όλης ψυχής, εξ όλης καρδιάς, εξ όλης διανοίας και εξ όλης της δυνάμεώς μου. Και να Τον αγαπάω πιο πολύ από τον εαυτό μου»

Δηλαδή; Αγαπάω τον Θεό με όλη μου την καρδιά, την διάνοια, και περισσότερο από τον εαυτό μου, σημαίνει πως δεν είναι δυνατόν να προτιμάω ένα δάχτυλο, περισσότερο από τον Θεό. Δεν είναι δυνατόν να προτιμάω ένα χέρι, από τον Θεό. Δεν είναι δυνατόν να προτιμάω κάποιο μέλος του σώματός μου, από τον Θεό. Όποιο και αν είναι αυτό το μέλος, δεν είναι δυνατόν να το προτιμάω, από τον Θεό. Είμαι υποχρεωμένος και με το στόμα μου και με το σώμα μου και με τα χέρια μου και με τα πόδια μου και με όλο τον εαυτό μου και με το μυαλό μου, να κηρύττω την παντοδυναμία του Χριστού και το έλεος και την ευσπλαχνία του Χριστού.

Οι Άγιοι έζησαν αυτή την υπέροχη μαρτυρία. Γι' αυτό ακριβώς, όταν τους άκουγαν οι άνθρωποι, καταλάβαιναν ότι μέσα στο στόμα τους και στην καρδιά τους και στα έργα τους και στις ενέργειές τους υπάρχει η δύναμη του Θεού. Και γι' αυτό πίστευαν.

2. Ο δρόμος προς την πίστη

Αλλά κάποτε φτάνει ο άνθρωπος σε ένα πολύ κρίσιμο σημείο.

Όταν βέβαια δεν μας λείπει τίποτε και πηγαίνουμε καμιά φορά για λίγα λεπτά στην εκκλησία, με την άνεσή μας, τότε που είναι γιορτές και πανηγύρια, αυτός ο χριστιανισμός είναι εύκολος. «Πάω και εγώ, πάω και εγώ» λένε οι πιο πολλοί. Αλλά όταν αρχίσει η δυσκολία, όταν χρειαστεί να θυσιάσεις για τον Χριστό, το δάχτυλο, το χέρι, το πόδι, κάτι άλλο, σηκώνεσαι και φεύγεις. Ποιός φεύγει; Εγώ, που δεν αγάπησα τον Χριστό, εξ όλης ψυχής, εξ όλης καρδιάς, εξ όλης της διανοίας και της δυνάμεώς μου. Και δεν πίστεψα σωστά στην αναστάσή του. Γιατί μη πιστεύοντας σωστά, δεν μπορώ να είμαι μάρτυρας της αναστάσεώς Του.

Δηλαδή τότε είμαι φύλλο, «υπό ανέμου σαλευόμενον». Ένα κιτρινισμένο φύλλο που κινδυνεύει να φύγει από το δέντρο και να πέσει. Έτσι είναι ο άνθρωπος, ο πνευματικά αδύνατος άνθρωπος, πάνω στο δέντρο της εκκλησίας. Κινδυνεύει κάποια στιγμή να τον πάρει ο «αέρας».

Και τι χρειάζεται; Να δεθεί γερά με την εκκλησία.

Πώς θα δεθεί;

Ας δούμε πρώτα την προσευχή του ολιγόπιστου ανθρώπου:

«Χριστέ μου, Χριστέ μου, αυτά που είπαν οι Απόστολοι είναι αλήθεια; Ξέρω,

πως δεν τελειώνουν τα πάντα εδώ, με τον θάνατο. Αλλά αυτά που είπες και που είπαν οι μαθητές Σου, είναι αλήθεια; Ποιός μου το βεβαιώνει;»

Και συμβαίνει ένας τέτοιος άνθρωπος όλη του την ζωή να παρακαλεί τον Χριστό και να Τον ικετεύει.

Αλλά ξέρετε; Όταν ένας άνθρωπος παρακαλεί τον Χριστό, ο Χριστός έχει ένα απέραντο θησαυρό, που τον εκχύνει μέσα στις καρδιές των ικετών του, κατά τρόπο που δεν τον καταλαβαίνει κανείς. Και αυτός ο Θησαυρός είναι: «ο Θησαυρός των Αγαθών και Ζωής Χορηγός». Είναι το Πανάγιο Πνεύμα το οποίο όταν έλθει στην καρδιά του ανθρώπου, τι κάνει; Εκείνο που είπε ο Χριστός: «μαρτυρεί περί εμού» Θα σας δώσει μαρτυρία, για το τι είμαι Εγώ. Και θα σας οδηγήσει σε όλη την αλήθεια.

Και από εκεί και πέρα τι γίνεται;

Επειδή καταλαβαίνει πια ο άνθρωπος τι είναι ο Χριστός, δεν τον αρνείται, ούτε να του κόψεις το δάχτυλο, ούτε να του κόψεις το χέρι, ούτε το κεφάλι να του κόψεις.

Και καταλαβαίνουμε ότι αυτοί οι άνθρωποι πιστεύουν πια αληθινά στον Χριστό.

Από τι το καταλαβαίνουμε;

Κάθεσαι εσύ να σου κόψουν το κεφάλι σου για κάποιον που δεν τον πιστεύεις;

Ποτέ!

Οι άγιοι όμως θυσίασαν το δάχτυλο, το χέρι, το πόδι, το κεφάλι, ολόκληρη την ζωή τους. Και την ώρα που πρόσφεραν αυτή τη θυσία τους, εγίνοντο τεράστια θαύματα.

Παράδειγμα:

Γύρω στα 1800, σκότωσαν οι Τούρκοι στην Κωνσταντινούπολη τον Άγιο Οσιομάρτυρα Αγαθάγγελο γιατί δεν αρνήθηκε τον Χριστό. Και μετά τον πέταξαν στον δρόμο, για να τον φάνε τα σκυλιά. Αλλά από την στιγμή που πετάχτηκε στον δρόμο, άρχισε να μοσχοβολάει, όπως μοσχοβολάνε τα Άγια λείψανα. Ούτε σκυλί τον πλησίασε, ούτε όρνιο. Το θαύμα το είδαν όλοι. Οι χριστιανοί έκαναν τον σταυρό τους και δόξαζαν Εκείνον που σκορπίζει στους δούλους του την ευωδία του Αγίου Πνεύματος. Αλλά και οι Τούρκοι άνοιγαν διάπλατα τα μάτια τους και έβλεπαν το θαύμα. Και τι έκαναν; Πήραν το λείψανο του Αγίου Νεομάρτυρος Αγαθαγγέλου και το πέταξαν σε ένα βούρκο. Όμως αντί να σκεπάσει ο βούρκος την ευωδία, σκέπασε η ευωδία του ιερού

λειψάνου όλη την δυσωδία του βούρκου. Μοσχοβολούσε ολόκληρη η περιοχή. Και έμεινε εκεί μια εβδομάδα άφθαρτο, ευωδιάζον. Τότε κατησχυμένοι οι Τούρκοι επέτρεψαν στους χριστιανούς να το πάρουν και να το κηδέψουν εκκλησιαστικά, όπως επεβάλετο.

3. Το σημάδι της αληθινής πίστης

Τι έκανε ο Χριστός σ' αυτή την περίπτωση;

Έδωσε μαρτυρία ο μάρτυράς Του γι' Αυτόν;

Έδωσε και Αυτός την δική Του μαρτυρία για τον νεομάρτυρα!

Το ίδιο γίνεται κάθε φορά που ένας άνθρωπος παίρνει την απόφαση να πει: «Αγαπάω τον Χριστό, περισσότερο από το δάχτυλό μου, περισσότερο από το μάτι μου, περισσότερο από τις υπαγορεύσεις και τις κινήσεις της καρδιάς μου. Περισσότερο από το κεφάλι μου και από το μυαλό μου. Και περισσότερο από τον κόσμο όλο».

Λέγει ο Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος:

«Αν εμείς, ακούγοντας ότι ένας άνθρωπος, για τον Χριστό και για την πίστη του Χριστού, δέχθηκε να του κόψουν το δάχτυλο, τον κάνουμε εικόνα μέσα στην συνείδησή μας, ο Χριστός, για τον οποίο θυσίασαν οι μάρτυρες ολόκληρο τον εαυτό τους και ολόκληρη την ζωή τους, πόσο πρέπει να τους τιμά;»

Τι λέμε στο τροπάριο της σημερινής εορτής;

«Τας αληθόνας των Αγίων, ας υπέρ σου έπαθον, δυσωπήθητι, Κύριε· και πάσας ημών τας οδύνας ίασαι, φιλόανθρωπε δεόμεθα»

Ας παρακαλέσουμε τους αγίους Μάρτυρες: «Άγιοι Μάρτυρες πρεσβεύσατε υπέρ ημών των αμαρτωλών. Και αξιώσατε και εμάς, να αποκτήσουμε την αγάπη σας, την χάρη σας, την πίστη σας, την δύναμή σας, την αποφασιστικότητά σας, να προτιμάμε τον Χριστό και την πίστη στον Χριστό, από το δάχτυλό μας, από την σκέψη, την μάταιη σκέψη του εγκεφάλου μας, από την μάταιη επιθυμία της καρδιάς μας, από το πόδι μας, από το χέρι μας, από το κεφάλι μας, από ολόκληρο τον εαυτό μας».

Τότε, γινόμαστε πραγματικοί και γνήσιοι μαθητές του Χριστού.

Όλες οι τελετές της Εκκλησίας μας είναι αναγκαίες και ωφέλιμες. Ωραίες είναι οι λιτανείες και όμορφη η εκκλησιαστική ακολουθία με τους καλλίφωνους ψάλτες και τα ωραία κηρύγματα.

Αλλά το αν η πίστη είναι αληθινή φαίνεται όταν ο άνθρωπος δέχεται να κοπεί από επάνω του το «δάχτυλό» του· και περισσότερο από το δάχτυλο του, το πάθος του που είναι δεμένο με το δάχτυλό του, με το χέρι του, με το πόδι του, με το κεφάλι του.

Είθε δια των πρεσβειών και της χάριτος των Αγίων Μαρτύρων, να γίνουμε μάρτυρες της Αναστάσεως του Κυρίου μας Ιησού Χριστού. Αμήν.-